

INKWIZYTORSKI (1) *ai*

D sg m inkwizytorski(e)mu.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

*praw. Przymiotnik od „inkwizytor”: [lud pospolity] Káráfom pobráli konie/ pífárzowi
Inkwizytorfkiemu/ máiętnóć pobráli BielKron 238v.*

TZ